

موج جدید اعتصابات و اعتراضات کارگری

زنده باد مبارزه مستقل کارگری!

صدای انترناسیونالیستی

E-mail: internationalist.voice@gmail.com

Homepage: www.internationalist.tk

تلگرام: <https://t.me/intvoice>

سرمایه داری پیرامونی در بحران، با چهره کریه خود یک شرایط اسفبار برای بردگان مزدی و افشار تحتانی جامعه بوجود آورده است. پاندمی کرونا، تشدید تحریمها، بحران جهانی سرمایه داری، شرایط اقتصادی و اجتماعی را برای طبقه کارگر سخت تر از قبل کرده است. در شرایط بوجود آمده، طبقه کارگر و افشار تحتانی جامعه در زیر خط فقر زندگی میکنند و برای بقای فیزیکی خود تقلا میکنند. در چنین شرایطی وارد میدان مبارزه شدن، طبقه کارگر از اهمیت ویژه ای برخوردار است، توحش سرمایه بی پاسخ نمی ماند. دیدن اعتراض دهها هزار کارگر به دنیای وارونه سرمایه داری، اعتراض هزاران برده مزدی به بردگی مزدی پر شکوه است، امید را در دل میلیونها کارگر زنده میکند که میتوان به نظام توحش سرمایه داری اعتراض کرد، میتوان سرمایه داری را به چالش کشید.

تابستان سال گذشته برای اولین پس از شکست اعتراضات با شکوه کارگری پائیز ۱۳۹۷ شاهد موج جدیدی از اعتصابات و اعتراضات کارگری بخصوص در صنایع نفت و پتروشیمی بودیم. کارگران نه تنها به خواسته های خود نرسیدند بلکه شرایط زندگی بندگان مزدی سخت تر از پیش نیز شد و این مسئله زمینه های مادی موج جدید اعتصابات و اعتراضات کارگری را بخصوص در صنایع کلیدی نفت و پتروشیمی مهیا کرد. از ۲۹ خرداد ۱۴۰۰ هزاران کارگر پیمانی نفت در پالایشگاه ها، پتروشیمی ها و نیروگاه ها دست به اعتصاب زدند. بزودی موج اعتصابات و اعتراضات گسترش پیدا کرد و ابعاد سراسری بخود گرفت، اعتصابات از غرب تا شرق از شمال تا جنوب را در نوردید. بیش از ۵۰ پالایشگاه، صنایع نفتی، سکوی نفتی، پایانه نفتی، صنایع پتروشیمی و... وارد اعتصاب شده اند.

خواستهای اعتصابیون در صنایع نفت در واقع همان خواسته های سال پیش است. اهم خواسته های اعتصابیون به قرار زیر است:

- افزایش دستمزدها به ۱۲ میلیون تومان
 - با توجه به تورم لجام گسیخته کارگران خواهان حداقل دستمزد ۱۲ میلیون تومان در ماه هستند تا بتوانند از یک زندگی شایسته انسانی برخوردار شوند.
 - بهبود شیفت کاری، بیست - ده.
 - در حال حاضر بسیاری از کارگران پیمانی ۲۴ روز در ماه در شرایط اسفناک کاری و به دور از خانواده به کار اشتغال دارند و تنها شش روز مرخصی دارند تا پیش خانواده های خود بروند. کارگران خواهان ۲۰ روز کار و ۱۰ روز مرخصی هستند.
 - امنیت شغلی، لغو قرارداد با پیمانکاران
 - کارگران خواهان لغو قرارداد با پیمانکاران و دائمی شدن قراردادهایشان هستند و به فضای امنیتی و پادگانی صنایع نفتی معترض هستند.
 - ایمنی محیط کار، بهتر شدن شرایط کار
- شرایط زیست و کاری کارگران از استاندارد بسیار پائینی برخوردار است، بهبود محیط مرگبار کار، بهبود وضعیت خوابگاهها و بهداشت محیط کار بخشی از خواسته کارگران است.

در روزهای گذشته شاهد گسترش اعتراضات و اعتصابات به صنایع غیر نفتی بودیم و کارگران کارخانه سیمان سپاهان، کارگران پیمانی فولاد یزد، کارگران شرکت فولاد بوتیا کرمان، نیروگاه برق حرارتی اهواز و ... دست به اعتصاب زده اند. گسترش اعتصابات به صنایع غیر نفتی، سوای از تقویت روحیه مبارزاتی کارگران، کارگران اعتصابی را در موقعیت بهتری قرار میدهد و از همه مهمتر امکان سرکوب را پائین می آورد.

بورژوازی اسلامی در دهه های اخیر با سپردن بخش های مختلف صنایع، بخصوص صنعت نفت بدست شرکت های پیمانکار و ایجاد کارفرماهای متعدد، سیاستی در راستای از بین بردن اتحاد کارگران اعمال کرده است. شرکتهای پیمانکاری نقش بزرگی در انعقاد قراردادهای برده وار با امنیت شغلی نا مطمئن و با مزایای پائین ایفا می کنند و در دهه اخیر طرف قرارداد بخش زیاد کارگران نفت و گاز شرکت های پیمانکاری بوده اند.

اولین واکنش بورژوازی به اعتصابات کارگری، اخراج جمعی کارگران بوده است. با توجه به ارتش عظیم بیکاران، بورژوازی میخواهد از بیکاران بعنوان یک حربه استفاده کند. اول تیر ۷۰۰ نفر از کارگران اعتصابی پالایشگاه تهران، برکه اخراج گرفتند. دیگر اعتصابیون نیز با خطر اخراج مواجه هستند. خواست بازگشت به کار اعتصابیون اخراجی به دیگر خواسته ها اضافه شده است.

در سالهای اخیر پرولتاریای صنعتی درگیر اعتراضات و اعتصابات کارگری شده است. اعتراضات و اعتصابات صنایع نفت و پتروشیمی اولین اعتراض گسترده کارگران صنعت نفت و پتروشیمی در چنین شکل وسیعی و سراسری بعد از اعتراضات کارگری سالهای ۱۳۵۹ - ۱۳۵۶ است و این مسئله از اهمیت ویژه ای برخوردار است. دیدن اعتصاب هزاران کارگر آن هم در یکی از کلیدی ترین صنایع و اعتراض به توحش سرمایه بسیار باشکوه است. اعتراض به نظم سرمایه شکوهمند است. اما فقط اشاره به شکوه و جلال اعتراضات و اعتصابات کارگری مانع از آن میشود تا نکات ضعف این اعتراضات را ببینیم. درس آموزی از نکات ضعف مانع آن خواهد شد تا در نبردهای آتی همان ضعف ها مجددا تکرار شوند. سوال اساسی که مطرح میشود این است، با وجود اعتراضات و اعتصابات وسیع کارگری، چرا دستاوردها ناچیز بوده است؟ اهم نکات ضعف اعتصابات کنونی را میتوان در عوامل زیر دید:

با وجود اینکه اعتصابات کارگری از شمال تا جنوب و از غرب تا شرق را در نور دیده است اما اعتصابات فاقد همبستگی طبقاتی درونی است. از هم گسیختگی اعتراضات و اعتصابات کارگری و عدم هماهنگی در بین اعتراضات کارگری یکی از ضعف های اصلی اعتصابات کارگری است، اعتصابات جدا از هم اتفاق می افتند و فاقد پیوند با دیگر اعتصابات هستند و به همین خاطر طبقه کارگر بعنوان یک طبقه اجتماعی ظاهر نمی شود.

قانونگرایی، هدایت اعتراضات و اعتصابات کارگری به کانال قانونی و دولتی و تخلیه خشم طبقاتی کارگران یکی از خطرانی که اعتصابات را تهدید میکند. عده ای میخواهند اعتصاب و اعتراض را تنها به خانه فرستادن کارگران و فقط در ترک محل کار خلاصه کنند. اعتصاب قطع کار نیست بلکه قطع کردن، تولید ارزش اضافه است. کارگران اعتصابی باید در خوابگاه ها بمانند و در تصمیم گیری ها و در پیشبرد اعتراضات نقش داشته باشند.

اگر چه توهمات سندیکالیستی و اتحادیه ای در ایران پائین است و بخصوص در اعتصابات اخیر صنایع نفت ناچیز است اما سم مهلکی است که توسط سندیکالیستها، اتحادیه گرایان و چپ سرمایه فضای سیاسی را مسموم میکند. حمایت کاغذی اتحادیه ها و سندیکاهای کارگری کشورهای غربی از اعتصابات کارگری تنها توهم آفرینی توسط اینها نیست بلکه خاک پاشیدن به چشمان طبقه کارگر است. همین اتحادیه ها و سندیکاهای خود در اعمال ضد کارگری ترین قوانین در کشورهای غربی نقش مهمی ایفا میکنند، حتی لیست سیاه از کارگران معترض تهیه میکنند. همبستگی های کاغذی مانع آن میشود تا گردانهای طبقه کارگر جهانی بتوانند همبستگی واقعی، حقیقی و طبقاتی خود را بوجود آورند.

همزنجیران!

دفاع و همبستگی از اعتراضات کارگری، دفاع از مطالبات طبقه کارگر است. مادر اعتراضات خود تنها میتوانیم به قدرت طبقاتی خود و دیگر هم طبقه ای هایمان متکی شویم. تنها از زمین طبقاتی خود قادر خواهیم بود حملات بورژوازی را دفع نماییم. هماهنگی اعتراضات کارگری و پیوند اعتصابات کارگری، سوای از اینکه همبستگی طبقاتی را نشان میدهد، کارگران را از قدرت بیشتری برخوردار خواهد کرد و زمینه را برای تکامل مبارزه طبقاتی به سطح عالی تر مهیا خواهد کرد. اعتراضات کارگری بخاطر ماهیت ضد سرمایه داری خود، نه تنها میتواند به دیگر کشورهای سرمایه داری گسترش یابد و همبستگی طبقاتی کارگران دیگر کشورها را برانگیزد بلکه در روند خود، دولت سرمایه را نیز به چالش بکشد.

هر چه گسترده تر باد اعتراضات و اعتصابات کارگری!

زنده باد مبارزه مستقل کارگری!

م جهانگیری

۶ تیر ۱۴۰۰